

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ
İran'ın Seçenekleri

Amerika, tek süper güç olmanın kibir sarhoşluğuyla dizginlerinden boşalmış bir şekilde 2001 yılında Afganistan'a saldırıp onu işgal etmiş, ardından da 2003'te Irak'ı işgal etmişti. 20 Ocak 2001'de iktidardan ayrılırken Clinton yönetimi halefine, 5,6 trilyon Dolarlık bir bütçe fazlası, yönetilebilir ulusal bir borç ve bir buçuk savaşa hazır bir ordu, yani tek bir cephede kesin bir zafer elde ederken, ilk savaş sonuçlanana kadar diğerini kontrol altında tutulabilecek kapasite bırakmıştı. "Bir buçuk savaş" mefhumunun, biri Doğu Avrupa ovalarında Rus ordusuna karşı, diğeri de Kore Yarımadası'nda Çin'e karşı olmak üzere o dönemde iki olası çatışma olarak anlaşıldığını belirtmek önemlidir. Ayrıca günümüzde adil bir karşılaştırma yapmak için, o dönemde Rusya'nın sarhoş Boris Yeltsin tarafından yönetildiğini ve Sovyetler Birliği'nin çöküşünden sonra pusulasız ve yönsüz olduğunu belirtmek de önemlidir. Çin ise hala Tiananmen Meydanı olayı ve ardından gelen yaptırımların acısını yudumluyor ve Dünya Ticaret Örgütü, GATT ve diğer uluslararası platformlara girebilmek için hâlâ manevra yapıyor ve pazarlık ediyordu. Amerikalı politika yapımcılar, bin yıllık bir Amerikan hegemonyası tasavvur ederlerken, entelektüelleri ise kapitalizmin sosyalizme karşı kazandığı zafere dayalı "tarihin sonu" türünden anlatılar yazıyorlardı.

2026 yılında Amerika, kurallara dayalı sistemin, yani küreselleşmenin üzerine kurulduğu anlatıya olan güvenini kaybetmiştir. Zira Amerika, şu anda yıllık 2 trilyon Dolarlık bir bütçe açığı, aşılması imkânsız olan yaklaşık 38,38 trilyon Dolarlık bir ulusal borç ve sınırlı bir hava çatışmasında bile birkaç hafta içinde mühimmatı tükenecek bir orduyla karşı karşıyadır. Bush sağlam bir şeye dayanıyordu; ancak Trump'ın Orta Doğu'da İran'la olan bu yeni savaşta elinde boş sözlerden ve gürültülü bir borazandan başka bir şey yoktur.

Tarih, İran'ın kendisinden daha güçlü görünen bir düşmanla karşı karşıya kaldığı durumlara benzer örnekler sunmaktadır. Nitekim Amerika Birleşik Devletleri, 1812 Savaşı'nda o dönemin süper gücü olan İngiltere'ye karşı yürüttüğü stratejik mücadelede, Kongre Binası yanmış ve İngiliz kuvvetlerinin ilerlemesinden önce Amerikan ordusu Washington'u tahliye etmek zorunda kalmış olmasına rağmen zafer kazanmıştı. İngilizler taktiksel zararlar verdiler ancak Amerikalıların savaşma iradesini kırmada başarısız oldular ve böylece taktiksel üstünlükleri stratejik bir yenilgiye dönüşmüştü. Aynı zamanda kıtanın diğer tarafında da benzer bir sahne şekilleniyordu. Zira Napolyon, ordusuyla Rusya'yı işgal etmişti. Napolyon, daha önce hiç yenilgiye uğramamış 650 bin kişilik muazzam ordusuyla Rusya'yı işgal etmiş ve birbiri ardına yapılan savaşlarda karşısındaki Avrupa müttefik ordularını bozguna uğratmıştı; hatta bizzat Moskova bile onun önünde boş kalmıştı. Moskova'da aylarca Rusların teslimiyet için müzakereye gelmesini beklemiş, ancak onlar gelmemişlerdi. Nitekim Napolyon, işgal edilmiş bir milletin direniş iradesini kırmada başarısız olmuştu. Bunun üzerine Fransa'ya geri çekilmiş, sert doğayla savaşmış ve yolda en deneyimli 600 bin askerini kaybetmişti.

Sovyetler, İkinci Dünya Savaşı'nda 27 milyon kayıp verirken, doğu cephesinde Almanların yaklaşık 4 milyon kaybına karşılık bu rakam daha da

dikkat çekici hale gelmektedir; çünkü saldıran taraf Almanlardı; oysa kural gereği saldırgan tarafın kayıpları, savunma tarafının kayıplarının üç katı olur. Bu, saf bir irade gücünün gösterisiydi; bu ise Stalingrad savunmasında ortaya çıktığı gibi hiçbir yerde açık bir şekilde ortaya çıkmamıştır.

Aynı ders Kore'de de tekrarladı. Zira 1953 yılında, -nükleer üstünlüğü ve yakın zamandaki zaferinin anısıyla meşgul olan- Amerika, sadece birkaç yıl önce Batı'nın sömürgesi olan bir ülkeye karşı savaşa girmişti. Kore Yarımadası'na, İkinci Dünya Savaşı sırasında tüm Pasifik Cephesi'nde kullandığından daha fazla bomba atmış ve Pyongyang'da taş üstünde taş bırakmamıştı; nitekim Kuzey Kore'nin kentsel altyapısının %90'ını yok ettiği söylenmektedir. Buna rağmen irade kırılmadan kalmaya devam etmişti. Zira Amerika, ateşkes için müzakere etmek zorunda kalmış olup bu ateşkes, bugün bile Kuzey ve Güney Kore arasındaki ilişkileri belirleyen tek anlaşma olmaya devam etmektedir.

Bu örüntünün defalarca tekrarlandığını gördük; zira Vietnam, Afganistan, Irak ve Somali halkları yenilgiyi kabul etmemiştir ki örnek bunlarla da sınırlı değildir.

Amerika, Venezuela'daki gibi bir sonuç umuyordu ve İran'la savaşın dört günde sona ereceğini tahmin ediyordu; ancak ne kadar gürültü koparırsa koparsın üzerinde olduğu bu durum, her biri 25 milyon nüfusa sahip olan ve komşu ülkelerin tam desteğini alan Afganistan ve Irak'a karşı savaştığı zamanki durumun yakınından bile geçmiyor. İran'a gelince; 1,5 milyon kilometrekarelik bir alana yayılmış olup nüfusu 93 milyondur ve onun safında duran önemli tek bir komşu bile yoktur.

İran'ın ABD'yi askeri olarak yenmesine gerek yoktur; aksine ona karşı direnmesi yeterlidir. Ancak ulus-devlet yapısı, Amerikan üsler ağı, uluslararası petrodolar sistemi araçları, Nükleer Silahların Yayılmasının Önlenmesi Antlaşması, Mali Eylem Görev Gücü, Uluslararası Para Fonu, SWIFT, Kapsamlı Nükleer Deneme Yasağı Antlaşması, Fisyonel Madde Üretimini Yasaklanması Antlaşması, Anti-Balistik Füze (ABM) Antlaşması ve benzerleri mevcut halleriyle devam ettiği sürece, İran halkının fedakârlıkları boşa gitmiş olacaktır. Nihayetinde bu, siyasi bir mücadeledir; bu yüzden Amerika Birleşik Devletleri'nin siyasi olarak yenilmesi gerekir ve bu satranç tahtasında düşürülmesi gereken ilk taş, ulus-devlet çerçevesidir.

Bölgenin güvenlik için Amerika'ya ihtiyacı yoktur; aksine bölgenin ona karşı güvende olmaya ihtiyacı vardır. Sömürgeci Batı, ümmetin kaynaklarını yağmalamak ve bunları ondan çalmak için özellikle kırılgan Körfez devletçiklerini kurmuştur. Pakistan Silahlı Kuvvetleri zaten bölgede mevcuttur. İster Sykes-Picot bölünmesinin tahrip edilmesi, ister Durand Hattı'nın ayrılması, isterse İslam beldelerindeki Radcliffe katliamı anlamında olsun artık tüm sömürgeci yapıyı tamamını parçalamanın zamanı gelmiştir.

İleriye doğru gitmenin Hilafetten başka bir yolu yoktur. Bunun dışındakiler ise, Amerika'nın size farklı araçlarla geri dönmesine izin vermekten başka bir şey sağlamayacaktır.

**Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan
Muhanned Mücteba - Pakistan**